

Índex

Introducció Pàg. : 3

Argument

- **Fitxa del llibre Pàg.: 4**
- **Resum Pàg.: 5**
- **Preguntes. Pàg.: 6**
- **Personatges principals.. Pàg.: 8**
- **Biografia del autor.. Pàg.: 9**

Opinió Personal.. Pàg.: 13

Bibliografia Pàg.: 14

Introducció

Aquest treball tracta de llegir-se el llibre de Pigmalión. Seguit aixó de fer un petit resum sobre de que va aquest llibre. Contestar a una serie de preguntes que dona el professor d'aquesta àrea. Amb aixó donem per finalitzat el treball.

Argument

- **Fitxa del llibre**

Títol : Pigmalión

Autor : Joan Oliver

Editorial : El Cangur

Edició : 14ª edició

Any : 1996

Ciutat : Barcelona

- **Resum de l'obra**

Aquest llibre tracta d'una obra de teatre. L'História passa quan la senyora Fortuny ambs els seus fills, a la sortida del Palau de la Música, veu que estar plovent i que no tenen cap vehicle per transportar-lis cap el seu habitatge, desideixen agafar un taxi, però per aixó en Toni, que és el fill de la senyora Fortuny, va a cerca un taxi, anant cap el taxi es topa amb una senyoreta que vens flors i ell sense dir.li res segueix amb el seu romb. La senyora Fportuny, es disculpa i així coneixeran a la Roseta. Aquí també coneixeren a Fontanella, que és amic d'en Martí Jordana. En Martí Jordana és professor de fonética i serà la persona que ajudarà a la Roseta.

La Roseta volia canviar. Volia parlar millor, passar d'una noia sencilla, malparlada i inculta a unas persona refinada, subtil ,es a dir, una persona ben educada. Aixó la servirà per poder atreu-re a més

gent perquè comprin flors, ja que aquest és el seu ofici.

Ella, per aquestes classes, s'ho demana en Martí Jordana. Ell acceptarà perquè així fa un experiment, sense que ella ho sapiga, i veu si li surt bé.

La Roseta per donar classes té que quedar-s'hi a viure a la casa del seu professor i té que fer una sèrie de proves que l'ajudaren a la seva propera vida. Una de les proves que farà serà anar a casa de la mare d'en Jordana i sopar, allà demostrarà com és la seva nova educació.

Abans d'aquesta prova, el seu pare va en busca de la seva filla. En Jordana li diu que se la pot endur-se-la, però en senyor Fernandes, li demana més que la seva filla. Li demana com si fos un dret per ser pare d'aquella persona, ja que la noia hi era a la seva casa. Finalment, en Jordana li dona diners. Ell com li va comentar en Jordana, no s'ho gastarà en donar-lo a la parroquia, ni a ho estalviarà, sino que s'ho gastarà amb la seva dona.

Aquests diners s'hon gastarà per casar-s'hi amb la seva parella. Ell li va dir que es cases amb la seva filla. Finalment, s'enamora d'ella, però com que ella s'anadona que la fet servir per un experiment i s'enfada i decideix anar-sen, per ser professora de fonètica. La Roseta tenia pensat casar-s'hi amb el Toni però en Jordana li demanarà que no perquè ell l'estima

• Preguntes

1. Explica per què Jordana dona classe a la Roseta (origen, objectiu)

Jordana decideix donar-li classes perquè la Roseta s'ho demana, ja que ella vol donar una bona imatge en la tenda de flors. Per això vol aprendre bons modals, ja que ella a esta sempre al carrer. Aquest la fa servir per un experiment; però la Roseta no ho sap i quan s'anadona de que l'ha estat fent servint d'experiment s'en va.

2. Comenta quina és la manera d'entendre la vida del pare de la Roseta, s'estima la seva filla, es fa amic de Jordana?

La seva manera d'entendre la vida és que ell no vol ser com es, pobre. Ell ha sigut pobre i ho serà. Quan li dona diners en Jordana, li diu que aquests diners ni s'ho estalviarà perquè tingui més, ni ho donarà a la parroquia; sinò que s'ho gastarà amb la seva estimada, perquè diu que això si que és una manera de utilitzar bé els diners.

Entra el pare a la casa de Jordana dient que vol a la seva filla, pero ahora de la veritat no l'estima, perquè el que ell vol són els diners, que l'altre li

donarà. Aquests diners ho utilitzara per casar-s'hi amb la seva parella.

En pare de la Roseta apareix de cop i volta un día a la casa de Jordana. Al principi no es fan molta gracia entre ells dos; però en quant va passant el temps aquest es cauran bè fins i tot, com he dit abans, en Jordana li dona diners al pare de la Roseta. Aquest diners seran, com un dret de pare, que té el senyor Fernandes, perque en Jordana tingui a la Roseta a ala seva casa.

- Comenta les lliçons que rep la Roseta, la converteix en una senyoreta?

Doncs són una serie de lliçons que li serviren perque la gent no s'espanti quan vagin a compra flors, amb la marnera de parla

Ell abans de donar-li classes li va deixar les coses ben clares, li va dir que després de totes aquestes classes li farien una prova per saber si tot elque el professor l'havia donat ho havia aprofitat, es a dir, que no hagi estat passant en temps, visquen la vida. Si passa la prova li canviarà la seva vida, amb mes luxós, més comoditats, s'envoltarà de gent refinada etc però si la prova no la passa, la seva vida no canviarà i continuarà venent flors al carrer per guanyar-shi la vida i no s'envoltarà amb gente refinada. Viu a la casa d'en Jordana.

Una de les proves és anar a sopar a casa de la mare del Martí Jordana.

Aquesta serà la prova que definirà si ha canviat com a persona.

4. La Roseta arriba a ser independent. Comenta el final de l'obra.

La Roseta acaba canviant i ja no és aquella noia que venia flors al carrer. Arà és una noia que vol ser professora de fonética. Finalment s'anadona que en Jordana l'estava utilitzan com conillet d'indies, es a dir, era un experiment. La Roseta s'enfada tant que decideix anar-sen amb

Arriba a ser independent, ja que una s'enfada amb en Jordana s'en vol

anar.

• Personatges Principals

Roseta Fernandes: És la florissata del carrer. Aquesta serà la protagonista, ja que serà la que rebrà les classes perquè la seva educació sigui més bona, en la manera de parla i actuar com una senyoreta.

Martí Jordana: És un dels personatges que surt també molt a la història, ja que serà la persona de que s'encarregarà de donar-li classes a la Roseta. En Martí Jordana és professor de fonètica.

Coronel Fontanella: És un militar retirat, coneix a la Roseta en un carrer, la coneix de casulitat ja que esta plovent, ella li demana que li compri flors, i ell li diu que no té diners. És amic de la Roseta.

Senyora Jordana: Aquesta senyora és la mare del Martí.

Quim Fernandes: És el pare de la Roseta, el seu ofici és drapaire i com la seva filla, no tenen molt diners, per aixó treballen tant

Senyora Mercè: És la majordoma d'en Martí Jordana, aquetsa passarà molt de temps també amb la Roseta, ja que aquesta és quedarà a viure a casa d'en Martí.

Senyora Fortuny: És una senyora que surt al principi de l'obra.

Clara i Toni: Aquets són els fills de la senyora Fortuny.

• Biografia de l'autor

Joan Oliver, narrador, dramaturg, traductor i periodista, va fer servir el nom de Pere Quart com a poeta. Va néixer el 29 de novembre de 1899 a Sabadell (Vallès Occidental), en el si d'una família de la burgesia industrial. El seu besavi, Pere Oliver, havia estat un dels fundadors de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, i el seu avi matern, Joan Sallarès i Pla, va ser un dels capdavaners del Foment del Treball en el tombant de segle.

Va passar la infància immers en un ambient de casa benestant. Va estudiar el batxillerat als Escolapis de Sabadell i entre els anys 1916 i 1921 va estudiar Dret a la Universitat de Barcelona. De caràcter inquiet i rebel i poc còmode amb els codis socials burgesos, va establir una forta amistat amb altres joves benestants sabadellencs com els escriptors Francesc Trabal i Armand Obiols, amb qui formaria l'anomenat Grup de Sabadell, un grup marcat pel rebuig a la burgesia i pel desig de provocar la societat del moment.

En aquesta línia, van organitzar actes com els Anti-Jocs Florals, van crear un Club de Senyors del qual van nomenar un ase com a president, i van celebrar conferències grotesques. D'altra banda, però, també van treballar per difondre la literatura catalana a Sabadell i al Vallès. El seu projecte més ambiciós va ser la creació de l'editorial La Mirada (actualment Fundació La Mirada) que, a més de publicar títols escandalosos per a les tendències d'aquell moment, també van editar autors com Josep Carner i Carles Riba. D'aquest grup sabadellenc, van ser Francesc Trabal i Joan Oliver, principalment, els qui van elaborar les obres literàries més reeixides.

A partir del 1923, Joan Oliver va escriure poemes i petits contes al Diari de Sabadell, que dirigien els membres del Grup de Sabadell, i el 1928 publica el seu primer llibre de proses, Una tragèdia a Lil.liput.

Però no serà fins al 1934, amb l'aparició del seu primer poemari, *Les decapitacions*, que signarà amb el que seria ja el seu pseudònim poètic, Pere Quart (Pere, un dels noms de bateig, i Quart, perquè era el quart d'onze germans). Aquest poemari serà considerat per la crítica com un dels més brillants escriptors de la seva generació.

Aquesta prometedora carrera literària va ser escapçada per l'esclat de la guerra civil espanyola. Durant el conflicte, Joan Oliver es va implicar intensament en la lluita antifeixista, va presidir l'Agrupació d'Escriptors Catalans, filial de la Unió General de Treballadors (UGT), i va organitzar el Servei de Biblioteques del Front.

El 1939 es va exiliar a França, on va estar un temps amb altres escriptors catalans al castell de Roissy-en-Brie i després a Saint-Cyr-sur-Morin. Es va exiliar, primer a Buenos Aires i a Santiago de Xile, on residiria nou anys.

A Xile, va mirar de guanyar-se la vida amb diversos oficis, tots efímers, i va escriure guions radiofònics de propaganda antinazi. Enyorat del que ell anomenava la seva pàtria, va tornar a Catalunya el 1948, on va trobar un país derrotat i empobrit pel franquisme.

Poc després d'arribar, la policia va registrar casa seva, li van retirar el passaport i va ingressar a la presó Model de Barcelona on va estar dos mesos i mig. Uns mesos més tard, la seva dona, Conxita Riera, va morir de leucèmia. Van ser per a Joan Oliver uns anys molt amargs. Fruit d'aquestes experiències va fer els llibres *Saló de tardor* i *Terra de naufragis*.

Durant uns anys va sobreviure treballant en una impremta familiar i fent traduccions, sobretot d'obres de teatre, en un intent de revitalitzar i fer accessible a un públic burgès l'art dramàtic de la postguerra. La seva situació va començar a canviar quan, el 1955, va acceptar la direcció d'una col·lecció de novel·la catalana a l'editorial Aymà (posteriorment Edicions Proa i, actualment, integrada dins del grup Enciclopèdia Catalana).

Va contribuir també a la fundació de l'Agrupació Dramàtica de Barcelona. Un cop casat en segones nupcies, va viure encara de col·laboracions a la revista *Destino*, amb el pseudònim de Jonàs, va dirigir un temps l'editorial Alcides, i va elaborar un diccionari de literatura a l'editorial Montaner y Simón (la mateixa on també treballaria en tornar de l'exili l'escriptor Pere Calders). Més tard va dirigir l'editorial Proa (sorgida a partir de l'antiga editorial Aymà).

Va publicar les seves traduccions d'obres de Molière, Carlo Goldoni, Anton Txèkhov, Bernard Shaw, Samuel Beckett i Bertold Brecht. En canvi, partidari d'un teatre d'autoria catalana, no va obtenir del públic l'èxit esperat en les seves temptatives com a dramaturg. La seva obra més reeixida es considera que és *Ball robat*. Tot i que sempre ha estat present en el món teatral català, ja sigui a través d'alguna de les seves traduccions o d'alguna de les seves obres pròpies, amb motiu de la commemoració del Centenari del seu naixement (1999), es recuperen

Joan Oliver es converteix en una figura pública i la seva actitud honesta i contestatària el fan veure com un símbol de la lluita antifranquista. Va ser com una mena de "patriarca" per als més joves i va participar activament en actes de protesta com els de *La caputxinada* (1966) –una tancada de diversos intel·lectuals al convent dels Caputxins de Sarrià, a Barcelona–, on personatges universitaris aleshores jovaníssims, que hi van participar, com la futura escriptora Montserrat Roig, el retraten anys després com un "personatge venerable amb una atracció indefinible per la seva actitud cívica". amb força ressò algunes de les seves peces, com la traducció de *Tot esperant Godot*, de Samuel Beckett, dirigida per Lluís Pasqual, al Teatre Lliure de Barcelona, o amb muntatges a partir de la seva obra com *Això guixa*, dirigit per Pere Planella, al Mercat de les Flors de Barcelona, o *Joan Oliver*, dirigit per Carlota Subirós, al Teatre Nacional de Catalunya.

El seu ressò com a poeta es va produir el 1959 amb l'aparició de la que ha estat considerada la seva obra mestra: el poemari *Vacances pagades*. Aquest llibre va ser un punt de referència per a tota una nova generació de poetes que, tenint a Pere Quart com a model, van propugnar una nova manera de fer poesia, no elitista i més atenta a la realitat social.

Aquesta nova poesia, coneguda com a "poesia social", és el corrent literari hegemònic durant la dècada dels seixanta. El seu últim gran ressò i, a la vegada, inici del final va ser el mitificat recital "Price dels poetes", on diversos autors van fer una multitudinària lectura de poesia, en solidaritat amb la classe obrera.

L'any 1970 va ser distingit amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Posteriorment, finalitzada la Dictadura i restaurat el govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, va continuar mantenint una posició crítica i insubornable, fins a l'extrem de rebutjar la Creu de Sant Jordi de la Generalitat. Va protagonitzar també una de les primeres reivindicacions professionals com a escriptor, amb el suport d'alguns membres de la Generació del 70, arran de la seva precària situació econòmica després d'haver exercit la direcció literària d'Edicions Proa, durant una sèrie d'anys, sense cap previsió de prestació de jubilació. En unes declaracions a Catalunya Ràdio, en els últims anys de la seva trajectòria, no amaga que està molt desanimat del col·lectiu d'escriptors i els retreu públicament el fet d'adoptar una postura còmoda amb la nova situació cultural i política creada amb el restabliment de la democràcia a Catalunya.

Lúcid fins a l'últim moment, Joan Oliver, segurament que més conegut en la història de la literatura catalana com a Pere Quart, va morir el 19 de juny de 1986. El seu nom ha estat novament reivindicat el 1999, dins els nombrosos actes commemoratius del Centenari del seu naixement, en el qual han participat activament la Fundació La Mirada de Sabadell, amb una exposició retrospectiva de la seva trajectòria, Marines soledats, i diverses institucions, sota l'orientació de la seva filla, Sílvia, i del seu nebot, l'escriptor i diputat del Parlament de Catalunya, Ignasi Riera.

Opinió Personal

Aquest llibre m'ha agradat, ja que era un llibre que explicava la vida d'una noia. A més a més, no tan sols això; sinò, també m'ha agradat la manera que tenia de parlar la noia, els barbarismes que deia. Aquest llibre s'ha fet una mica més amè ja que era un llibre explicat en teatre. Sincerament m'ha agradat molt, i jo ho recomanaria pels alumnes de l'any que bè.